

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, istotnych dla zmiany klimatu

COM(2011) 789 wersja ostateczna – 2011/0372 (COD)

(2012/C 181/30)

Sprawozdawca: **Richard ADAMS**

Dnia 23 listopada 2011 r. Komisja, działając na podstawie art. 192 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, istotnych dla zmiany klimatu

COM(2011) 789 final – 2011/0372 (COD).

Sekcja Rolnictwa, Rozwoju Wsi i Środowiska Naturalnego, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 14 marca 2012 r.

Na 479. sesji plenarnej w dniach 28–29 marca 2012 r. (posiedzenie z 28 marca) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 151 do 3 – 16 osób wstrzymało się od głosu – przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Komitet uznaje i popiera potrzebę posiadania dokładnych i wszechstronnych danych, które pomogłyby Unii i państwom członkowskim wywiązać się z ich zobowiązań dotyczących łagodzenia zmiany klimatu, a także wdrożyć pakiet klimatyczno-energetyczny. Omawiane rozporządzenie wzmocni ten proces.

1.2 Oprócz szczegółowych zaleceń zawartych w punkcie 4, EKES pragnie podkreślić potrzebę zachowania zasady proporcjonalności w procesie gromadzenia danych, a także ciągłego skupiania się na wykorzystaniu uzyskanych danych do osiągnięcia celów określonych w polityce przeciwdziałania zmianie klimatu i do kontynuowania edukacji publicznej w dziedzinie energii.

2. Wprowadzenie

2.1 Omawiane nowe rozporządzenie jest instrumentem, który zapewnia podstawę prawną do wdrożenia zmienionych zobowiązań krajowych w zakresie monitorowania, które zostały określone w pakiecie klimatyczno-energetycznym z 2009 r. Zapewnia także dokładne i terminowe monitorowanie postępu we wdrażaniu zobowiązań krajowych i międzynarodowych. Chociaż UE przyczynia się bezpośrednio do około 11 % emisji CO₂ na świecie, to strategiczne zaangażowanie Unii oraz jej działania na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i efektywnego gospodarowania zasobami stanowią pozytywny i istotny wkład do międzynarodowych mechanizmów w zakresie wdrażania. Celem jest doprowadzenie do tego, by wzrost średniej temperatury w skali światowej nie przekroczył 2 °C w porównaniu do poziomów sprzed epoki przemysłowej. (Cele na rok 2020 to zmniejszenie o 20 % emisji CO₂, zwiększenie o 20 % zużycia energii ze źródeł odnawialnych oraz polepszenie o 20 % efektywności energetycznej w porównaniu z poziomami z 1990 r.).

2.2 Klimat na świecie przeobraża się coraz szybciej z powodu zmian w globalnym bilansie energetycznym. Obecność gazów

cieplarnianych w atmosferze ziemskiej, które mogą pochłaniać i emitować promieniowanie podczerwone, silnie oddziałuje na temperaturę. Dwutlenek węgla (CO₂) jest głównym, po parze wodnej, gazem cieplarnianym; istotny wpływ mają także metan i ozon.

2.3 W ostatnich 250 latach spalanie paliw kopalnych przyczyniło się do wzrostu CO₂ w atmosferze z 280 ppm do 390 ppm. Chociaż naturalne źródła CO₂ znacznie przekraczają źródła antropogeniczne, to w przeszłości te pierwsze były równoważone przez „pochłaniacze” węgla, do których zaliczyć można fotosyntezę CO₂ przez rośliny i plankton. Wzrost antropogenicznych gazów cieplarnianych, w połączeniu z wylesianiem, zniszczył tę równowagę.

2.4 Liczne dowody naukowe wskazują, że zmiana klimatu już doprowadziła do istotnych negatywnych skutków gospodarczych, społecznych i ekologicznych. Prognozy opracowane na podstawie niektórych modeli wskazują, że także w przyszłości uwidocznia się istotne skutki w postaci podnoszenia się poziomu morza, pustoszenia, utraty różnorodności biologicznej i zakłóceń klimatu. Zasadniczo uznaje się, że lepiej (i taniej) jest przeciwdziałać skutkom zmiany klimatu niż łagodzić je lub przystosowywać się do nich. Jednakże postulaty związane ze wzrostem gospodarczym, nierówny rozwój w skali globalnej, ciągła zależność od paliw kopalnych jako głównego źródła energii na świecie oraz niepowstrzymany wzrost światowej populacji przyczyniły się do tego, że do tej pory nie zdołano osiągnąć porozumienia politycznego co do sposobu wdrożenia skutecznego mechanizmu ograniczającego antropogeniczne emisje gazów cieplarnianych.

2.5 Podczas „Szczytu Ziemi” w Rio de Janeiro w 1992 r. podpisano Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) w celu ustabilizowania poziomów gazów cieplarnianych w atmosferze. W następstwie

tego porozumienia UE ustanowiła w 1993 r. mechanizm monitorowania emisji gazów cieplarnianych⁽¹⁾. W 1997 r. podpisano Protokół z Kioto do UNFCCC w celu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych; przy czym uwzględniono występujące różnice między krajami, poziom bogactwa i możliwości w zakresie dokonywania redukcji. W odpowiedzi UE uaktualniła w 2004 r. swoje mechanizmy monitorowania emisji gazów cieplarnianych⁽²⁾ i opracowała szereg strategii niskoemisyjnych⁽³⁾, z których najnowszą jest Plan działania w zakresie energii do roku 2050⁽⁴⁾. Postęp we wdrażaniu najważniejszych porozumień międzynarodowych jest nadal powolny, ale omawiane rozporządzenie zapewni niezbędne ramy monitorowania, dzięki którym UE będzie mogła wspierać zobowiązania krajowe, unijne i międzynarodowe.

3. Streszczenie wniosku Komisji

3.1 Celem omawianego rozporządzenia jest zapewnienie Unii i państwom członkowskim wsparcia w wypełnianiu zobowiązań dotyczących łagodzenia skutków zmiany klimatu i we wdrażaniu pakietu klimatyczno-energetycznego. Poprawi ono wiele aspektów związanych ze zgłaszaniem danych i zapewni wywiązanie się z międzynarodowych zobowiązań w zakresie monitorowania i sprawozdawczości, w tym sprawozdawczości dotyczącej wsparcia finansowego i technicznego na rzecz krajów rozwijających się. Ułatwi także tworzenie nowych instrumentów w dziedzinie łagodzenia skutków zmiany klimatu i przystosowywania się do niej i zapewni podstawę prawną dla wdrożenia przyszłych wymogów i wytycznych dotyczących sprawozdawczości.

3.2 W rozporządzeniu mowa jest o sprawozdawczości wymaganej na mocy UNFCCC i protokołu z Kioto, która obejmuje emisje siedmiu gazów cieplarnianych przez wszystkie sektory (energetyka, procesy przemysłowe, użytkowanie gruntów, zmiana użytkowania gruntów i leśnictwo („LULUCF”), odpady, rolnictwo itp.). Na konferencji UNFCCC z 2009 r. i 2010 r. uzgodniono zwiększenie wymogów dotyczących sprawozdawczości, by między innymi umożliwić UE wywiązanie się ze zobowiązań w zakresie udzielania wsparcia finansowego, technologicznego oraz rozwijania zdolności na rzecz krajów rozwijających się.

3.3 Nowe rozporządzenie zapewni wdrożenie wymogów w zakresie monitorowania i sprawozdawczości, które zostały określone w decyzji dotyczącej wspólnego wysiłku redukcyjnego oraz w zmienionej dyrektywie w sprawie wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS). Będzie to możliwe dzięki ustanowieniu przeglądu UE i cyklu stosowania na mocy decyzji dotyczącej wspólnego wysiłku redukcyjnego. Uwzględni się przy tym wymogi sprawozdawczości odnośnie do wykorzystania dochodów ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji, zgodnie ze zmienioną dyrektywą ETS. Nowe rozporządzenie wzmocni także obecne ramy monitorowania i sprawozdawczości w celu uwzględnienia przyszłego prawodawstwa unijnego i międzynarodowego, a to dzięki utworzeniu podstawy monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji z transportu morskiego, w zakresie wpływu transportu lotniczego na klimat na świecie w wyniku emisji gazów innych niż CO₂, „LULUCF”, a także w zakresie przystosowywania się do zmiany klimatu.

3.4 Ogólnie rzecz biorąc, rozporządzenie rozszerza unijną sprawozdawczość w zakresie wsparcia finansowego i technologicznego na rzecz krajów rozwijających się oraz poprawia spójność sprawozdawczości z innymi instrumentami prawnymi UE dotyczącymi czynników zanieczyszczenia powietrza. Ponadto dzięki uwzględnieniu wniosków wyciągniętych z podobnych działań ulepsza się sprawozdawczość w zakresie faktycznych emisji, prognoz, strategii politycznych i stosownych środków.

3.5 Nowe rozporządzenie zapewnia także podstawy sprawozdawczości dotyczącej wykorzystania dochodów ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji w ramach EU ETS oraz zapewnia przejrzystość i monitorowanie realizacji zamiaru wykorzystania przynajmniej połowy rocznych dochodów ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji na prowadzenie działań na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu w UE i w krajach trzecich.

3.6 Rozporządzenie przyczynia się także do osiągnięcia celu dotyczącego redukcji emisji o 20 % dzięki przyspieszeniu dorocznego procesu przeglądu i zwiększenia jego skuteczności, a także dzięki temu, że umożliwiałoby stwierdzanie co roku, czy państwa członkowskie osiągnęły zgodność z przyjętymi celami. W rozporządzeniu ustanawia się wymóg szczegółowej sprawozdawczości w zakresie polityki i środków wdrażanych przez państwa członkowskie, zarówno w sektorach objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji, jak i w sektorach nim nieobjętych, a także zapewnia podstawy sprawozdawczości w zakresie emisji z transportu morskiego, jak również w zakresie wpływu transportu lotniczego na klimat na świecie wynikającego z emisji gazów innych niż CO₂. Toruje to drogę wdrażaniu skutecznych działań w tych sektorach.

3.7 Proponowana zmiana, która zastępuje wcześniejsze prawodawstwo, nie wymaga gromadzenia dodatkowych danych od MŚP lub przemysłu i stosuje się do sprawozdawczości na poziomie władz krajowych. Nie narzuca ona przedsiębiorstwom dodatkowych wymogów.

4. Uwagi ogólne i szczegółowe

4.1 Komitet podziela pogląd Komisji o konieczności dokładnego i wszechstronnego monitorowania i sprawozdawczości w zakresie danych dotyczących emisji, a także danych dotyczących innych kwestii związanych ze zmianą klimatu, w celu skutecznego wywiązania się z międzynarodowych zobowiązań w ramach UNFCCC i budowania zaufania między krajami na świecie oraz przekonania, że wszyscy sprawiedliwie przyczyniają się do przeciwdziałania zmianie klimatu.

4.2 Jeśli chodzi o Unię Europejską, to już od dłuższego czasu Komisja, wspierana przez Europejską Agencję Środowiska, odpowiada za gromadzenie informacji od państw członkowskich dotyczącej monitorowania i za przekazywanie jej do UNFCCC w ramach dokonywanego przez UE przeglądu emisji europejskich. Komisja odpowiada także za gromadzenie niezbędnych informacji w celu monitorowania przestrzegania wewnątrzunijnych porozumień o podziale obciążenia związanego z wymogami dotyczącymi przeciwdziałania zmianie klimatu. Zatem konieczne jest, by Komisja mogła uzyskiwać niezbędne informacje od państw członkowskich, sprawdzać ich dokładność, aktualność i spójność, a także podejmować wszelkie niezbędne działania, by zapewnić przestrzeganie zobowiązań w przypadku niezadowolającej sprawozdawczości.

⁽¹⁾ Decyzja Rady nr 93/389/EWG z 24 czerwca 1993 r.

⁽²⁾ Decyzja nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 lutego 2004 r.

⁽³⁾ COM(2011) 112.

⁽⁴⁾ COM(2011) 885/2.

4.3 Z upływem czasu liczba wymogów w zakresie sprawozdawczości rosła w nieuporządkowany sposób, wskutek czego niektóre z tych wymogów powielają się, a ponadto pojawiają się luki i niespójności. Niedawno pakiet klimatyczno-energetyczny został uzupełniony o nowe wymogi i należy oczekiwać, że w nieodległej przyszłości dojdą jeszcze inne wymagania, na przykład dotyczące sprawozdawczości w zakresie emisji ze statków morskich. Niezwykle ważne jest zapewnienie dokładnego i terminowego monitorowania postępu w osiąganiu celu dotyczącego 20-procentowej redukcji emisji do roku 2020 i prowadzenie sprawozdawczości w tym zakresie.

4.4 Komitet podziela pogląd Komisji, że należy teraz skonsolidować wszystkie te przepisy w ramach jednego, nowego rozporządzenia. Dzięki temu stosowanie tych przepisów rozszerzy się na pewne istotne obszary, a jednocześnie ogólny system zapewniania zgodności ulegnie uproszczeniu wskutek konsolidacji wszystkich wymogów w ramach jednego systemu monitorowania i sprawozdawczości, który uwzględni wszystkie obecne oraz przewidywane wymagania w tym zakresie.

4.5 Komitet wyraża zadowolenie w związku z tym, że krajowe i unijne systemy wykazów (art. 5 i 6) będą podstawą systemów składania sprawozdań (pod warunkiem że te ostatnie będą proporcjonalne i korzystne). Umożliwi to doroczną ocenę postępu w odniesieniu do nadrzędnych celów, które mają zostać osiągnięte do 2020 r., oraz w odniesieniu do krajowych strategii rozwoju niskoemisyjnego, o których jest mowa w art. 4. Jest to najlepszy rodzaj proaktywnego gromadzenia informacji, który umożliwi monitorowanie i pobudzanie postępu tam, gdzie jest to niezbędne, by zapewnić osiągnięcie kluczowego celu śródkresowego.

4.6 W rozporządzeniu przewiduje się wszechstronne monitorowanie emisji gazów cieplarnianych przez wszystkie sektory w Unii Europejskiej oraz monitorowanie ich usuwania przez pochłaniacze, a także prowadzenie sprawozdawczości w tym zakresie. Jest to oczywiście jeden z kluczowych elementów zapewniania dokładnej oceny ogólnego wpływu Europy na poziom emisji na świecie. Komitet popiera proponowane rozszerzenie sprawozdawczości na emisje z transportu morskiego (art. 10) oraz na wszelkie inne możliwe rodzaje emisji, które nie są jeszcze objęte wymogami w zakresie monitorowania i sprawozdawczości. Jak już Komitet stwierdził wcześniej⁽⁵⁾, wyrażamy zaniepokojenie w związku z sugestią zawartą w motywie 10 o wyłączeniu niektórych lotów z wymogu sprawozdawczości w zakresie emisji z transportu lotniczego, gdyż w niektórych przypadkach może dochodzić do wykorzystywania tej luki. Sądzymy, że kwestia ta wymaga czynnego monitorowania.

4.7 Oprócz monitorowania samych emisji gazów cieplarnianych ważne jest także, by monitorować i prowadzić sprawozdawczość w zakresie działań oraz inwestycji podejmowanych w celu zredukowania lub ograniczenia emisji oraz ich skutków, a także w zakresie wysiłków i inwestycji prowadzonych w celu przystosowania się do skutków zmiany klimatu, które już się uwidoczniły. Potrzebne są informacje na temat wysiłków oraz inwestycji podejmowanych zarówno przez sektor publiczny, jak i prywatny; w związku z tym Komitet w pełni popiera stosowne

proponycje określone w art. 13–16 rozporządzenia. Jednakże art. 16 nie jest do końca jasny, jeśli chodzi o rodzaj informacji, którą należy dostarczyć odnośnie do działań przystosowawczych; w związku z tym Komitet jest zdania, że należy ten artykuł rozwinąć. Należy przy tym uwzględnić odpowiednią korzyść proporcjonalną i unikać powielania wysiłków.

4.8 Komitet uważa, że należy także podjąć wysiłki na rzecz monitorowania i sprawozdawczości w zakresie śladu węglowego Unii bądź jego skutków w innych częściach świata w związku z prowadzoną tam wymianą handlową i inwestycjami. Art. 17 odnosi się do sprawozdawczości w zakresie udzielania wsparcia w dziedzinie rozwoju i transferu technologii. Ale nie obejmuje skutków wymiany handlowej lub prywatnych przepływów finansowych. Komitet zdaje sobie sprawę z tego, że na mocy UNFCCC odpowiedzialność za rozliczanie emisji powodowanych przez inne kraje (zarówno rozwinięte, jak i rozwijające się) spoczywa na samych tych krajach oraz że na mocy porozumień z 2010 r. i 2011 r. kraje rozwinięte, takie jak państwa UE, będą wspierać wysiłki na rzecz poprawy systemów wykazów i monitorowania w krajach rozwijających się. Działania te są pożyteczne, ale same w sobie nie wystarczą, by rozwiązać zasadniczą kwestię związaną ze śladem węglowym UE w pozostałej części świata. Wzywamy Komisję do poświęcenia większej uwagi wyżej wspomnianym aspektom.

4.9 Zachęcamy także Komisję i państwa członkowskie do podjęcia wszelkich starań, by zapewnić włączenie do sprawozdawczości w zakresie finansów i technologii informacji o wsparciu finansowym i technologicznym udzielanym **jako uzupełnienie** oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA). W ten sposób uzyska się bardziej wszechstronny obraz dotyczący zakresu i wielkości całościowego wsparcia udzielanego przez UE krajom rozwijającym się, co z kolei umożliwi lepsze kształtowanie polityki i pomoże w ustaleniu priorytetowych działań wdrożeniowych.

4.10 Dokładność i spójność zgłaszanych informacji jest szczególnie ważna w omawianej dziedzinie, gdyż skuteczne przeciwdziałanie zmianie klimatu i zapewnianie sprawiedliwego wkładu każdego kraju w tym zakresie ma dla świata kluczowe znaczenie. Zasadnicze znaczenie ma także terminowość, która pozwala na szybkie wychwytywanie wszelkich odstępstw od planów i zobowiązań i bezwzględne podjęcie działań korygujących. Komitet popiera wzmocnienie procedur dyscyplinarnych i przeglądowych związanych ze wspomnianymi aspektami, co znalazło odzwierciedlenie w nowym rozporządzeniu.

4.11 Większość artykułów rozporządzenia nakłada na państwa członkowskie obowiązek dostarczania Komisji określonego rodzaju informacji. Przyjmujemy do wiadomości, że Komisja, państwa członkowskie i Europejska Agencja Środowiska nawiązały bliskie stosunki robocze i że większość wymogów została określona w ramach współdziałania i wzajemnego porozumienia Komisji, państw członkowskich i Europejskiej Agencji Środowiska, która jest odpowiedzialna za dużą część szczegółowego gromadzenia danych i kontrolę jakości. Zdecydowanie popieramy tego rodzaju podejście oparte na współdziałaniu i uważamy, że ma ono największe szanse przyczynić się do zapewnienia najlepszego przepływu terminowych i dokładnych informacji i do pokonania trudności.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 175 z 27.7.2007, s. 47.

4.12 Odnotowujemy, że poszczególne państwa członkowskie mogą nadal sporadycznie nie dostarczać na czas określonych danych lub sprawozdań. Popieramy zapis umożliwiający dokonywanie w takich przypadkach oszacowań brakujących informacji (art. 9) oraz możliwość wszczęcia przez Komisję postępowania w przypadku utrzymującego się lub celowego uchybienia zobowiązaniom.

4.13 Przyjmujemy z zadowoleniem jednoznaczne uznanie w art. 25 roli Europejskiej Agencji Środowiska oraz zapewnienie Komisji, że będzie nadal wykorzystywać, w ramach stałych wysiłków na rzecz monitorowania, znakomite sieci kontaktów profesjonalnych i współpracy, ustanowione w całej Europie przez Europejską Agencję Środowiska. Agencja ta posiada kompetencje zawodowe i sieci odpowiednie do wykonania tego zadania, a sporządzane przez nią niezależne sprawozdania informacyjne dotyczące środowiska naturalnego i związanych z nim tendencji cieszą się dużym uznaniem i dużą wiarygodnością na świecie. Komitet jest zdania, że Europejska Agencja Środowiska powinna odgrywać wiodącą rolę we wdrażaniu omawianego rozporządzenia i że im bardziej będzie ona pośredniczyć w publikowaniu bądź zatwierdzaniu gromadzonych informacji, tym większym niezależnym autorytetem i wiarygodnością będzie cieszyć się rozporządzenie.

4.14 Europejska Agencja Środowiska jest także najlepiej predysponowana do tego, by rozszerzyć zakres stosowania tych samych lub podobnych metod monitorowania i sprawozdawczości na niektóre kraje bezpośrednio graniczące z Unią, które już podjęły ewidentnie korzystną, stałą współpracę z agencją. Ostatecznym celem powinno być ustanowienie w Europie systemu monitorowania, który byłby uznany na całym świecie za model bądź standard do wcielenia w praktyce.

4.15 Rozwijanie zdolności. Ustanowienie skutecznego systemu monitorowania i sprawozdawczości w Europie zależy od istnienia w każdym państwie członkowskim wykwalifikowanych i profesjonalnych zespołów i sieci, które gromadziłyby podstawowe dane w sposób dokładny, obiektywny i terminowy. Komitet z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji i Europejskiej Agencji Środowiska, by przyczynić się do wspierania i utrzymywania zdolności państw członkowskich w tym zakresie poprzez współdziałanie w sieci, podejmowanie działań w ramach grup partnerskich i udzielanie wsparcia szkoleniowego. Pomocne mogłyby być przyznanie określonych środków z budżetu na wykonanie tych zadań.

4.16 Z zadowoleniem odnotowujemy, że Komisja jest zdania, że rozporządzenie powinno zapewnić znaczącą poprawę zakresu i jakości informacji w omawianym obszarze, a przy tym utrzymać całkowite koszty dodatkowe w skromnych

ryzach dzięki kompensacie w postaci oszczędności uzyskanych wskutek racjonalizacji wymogów. Zważywszy na decydujące znaczenie kwestii zmiany klimatu dla Europy i świata, jest jasne, że monitorowanie i sprawozdawczość powinny być dokładne i wiarygodne, tak jak zostało to określone w rozporządzeniu. Ale jest też oczywiste, że w chwili obecnej równie ważne jest utrzymanie wszelkich dodatkowych obciążeń na minimalnym poziomie. W związku z tym odnotowujemy z zadowoleniem, że rozporządzenie nie nałoży dodatkowych obciążeń na przedsiębiorstwa.

4.17 Jeśli chodzi o kwestie ogólne, to postulujemy, by odpowiednie dyrekcje generalne w Komisji i jednostki w Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych dzieliły się danymi związanymi z określonym krajem (zob. art. 2). Zachęci to do szerszego wykorzystywania cennych informacji przez osoby, które w ramach dyrekcji generalnych bądź jednostek odpowiedzialnych za planowanie określają priorytety sektorowe oraz priorytetowe cele w innych obszarach.

4.18 Oprócz dostarczania zbiorczych danych w celu monitorowania na poziomie krajowym i międzynarodowym postępu w wywiązywaniu się ze zobowiązań w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu niezwykle ważne jest, by kontynuować gromadzenie danych zdezagregowanych. Umożliwi to ocenę i monitorowanie wkładu osób fizycznych i wszelkiego rodzaju organizacji w sprostanie wyzwaniu związanemu z przeciwdziałaniem zmianie klimatu i w znajdowanie odpowiednich rozwiązań; przy czym tego rodzaju ocena i monitorowanie mogłaby być przeprowadzana zarówno przez same zainteresowane osoby i organizacje, jak i przez inne podmioty. Bardzo pożądane jest, by wszelkie lokalne lub indywidualne systemy pomiaru i monitorowania były spójne z krajowymi i międzynarodowymi systemami pomiaru i monitorowania, by można było łatwo zestawiać i rozdzielać dane w celu porównywania i oceny wkładu różnych strategii politycznych i działań. Chociaż nie jest to natychmiastowym celem omawianego rozporządzenia, bardzo ważne jest pełne uwzględnienie tego wymogu przy opracowywaniu krajowych i europejskich systemów monitorowania, by można było w pełni rozwinąć spójny system monitorowania na wszystkich poziomach.

4.19 Sugerujemy także, by ten istotny proces zbierania i monitorowania danych umożliwiał zaangażowanie obywateli za pośrednictwem materiałów informacyjnych i edukacyjnych oraz odpowiednich programów działań praktycznych. Należy wykorzystać każdą okazję do lepszego uświadamiania i wyjaśniania obywatelom europejskim społecznych skutków polityki przeciwdziałania zmianie klimatu i do monitorowania tych skutków. Komitet będzie nadal odgrywać czynną rolę w tym względzie.

Bruksela, 28 marca 2012 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Staffan NILSSON